

allerede i Gaar imødegaaet baade fra den ærede Finansminister og fra et andet æret Medlems Side, og det forekommer mig overhovedet ikke at være af den Slags Argumenter, som man bør føre frem i en alvorlig Forhandling, idet, som jeg før har haft Lejlighed til at fremhæve, alle ærede Medlemmer selvfølgelig ere ganske klare over, at denne Skattelov ikke træder ud i Livet, med mindre der samtidig kommer en anden Skattelov, som bringer Nedsættelse i Indtægterne. Man kan ikke godt tænke sig, at den nuværende Finansminister eller en anden Finansminister skulde ville indstille denne Lov til kongelig Stadfæstelse, uden at der samtidig var Sikkerhed for at faa en anden Lov.

Endelig skal jeg gøre en Bemærkning i Anledning af en Udtalelse, som fremkom fra den ærede Finansminister med Hensyn til, hvad jeg har udtalt i Gaarsmødet. Jeg talte om den Indførelse, som de forfættelige Bryggerhenvendelser tilsyneladende have paa Udvalgets Medlemmer og til Dels ogsaa paa det høje Tings Medlemmer, og jeg udtalte den Formening, at man var maaste noget vel tilbøjelig til at føle sig ængstelig, hver Gang der kom en saadan Bryggerhenvendelse. Jeg har virkelig den Opfattelse af disse Henvendelser, at de ikke have den Betydning, som det ved første Øjeblik kunde se ud til. Jeg har søgt, saa godt jeg har kunnet, at sætte mig ind i disse Forhold. Jeg har ogsaa talt med Bryggere, og jeg har faaet det Indtryk, at naar man taler med en Brygger privat, faar man af hans Udtalelser en anden Forestilling om, hvad der egentlig kunde gøres, og hvad der kan ventes gjort, end naar man læser disse offentlige Henvendelser fra Bryggerne. Jeg opfatter dem som et sidste Forsøg paa muligvis at forhindre Indførelsen af en Østtat; det anser jeg for givet, at Bryggerne allerhelst vilde have det hele til at gaa i Stykker. Men lykkes det ikke, nærer jeg ikke stor Frygt for disse sorte Udsigter, som de male for os, eller at det skal vise sig, at der er en saadan Fare, som det gives Udseende af. I øvrigt er min Stilling jo den, at dersom jeg vilde give det Udseende af, at jeg havde ganske den samme Interesse som den ærede Finansminister for, at Statskassen til Hvid og Stilling faar netop, hvad den skal, eller at jeg havde samme Interesse af, at Skattebyrden blev ligesaa høj, som den nu er, saa vilde det ikke være ærligt fra min Side. Jeg har gentagne Gange under Toldlovens Behandling fremhævet som min Opfattelse, at vi meget vel kunde gaa til Stattenedsættelse,

altsaa Nedsættelse af Statteindtægten — og ærlig vil jeg først og fremmest være. Men paa den anden Side maa jeg bestemt hævde, at der af min Stilling til denne Sags Behandling hidtil ikke kan med Grund udledes den Betragtning, at jeg skulde ønske eller arbejde for, at dette Forslag om en Østtat blev saaledes indrettet, at en Del af Staten, den paatænkte Afgift, ikke skulde komme ind, og at jeg skulde i mit stille Sind haabe paa, at der skulde blive Huller i Forslaget, som kunde føre til, at Finansministeren vilde lide Skuffelser. Min hele Optræden har vist — det er min Opfattelse — og jeg har i Udvalget under Behandlingen filltet mig saaledes, at jeg har været imødekommende overfor ethvert Krav, fremkommet fra Ministerens Side, som gik ud paa at tætte de Huller, som der muligvis kunde være, for at forhindre, at Staten løb uden om Statskassen. Den Stilling, som jeg der har indtaget, vil, jeg fremdeles kunne indtage, idet jeg slutter mig til den højstærkede Ministers Udtalelse om, at naar man fra forfættelige Sider, forfættelige Standpunkter, i øvrigt enes om at gennemføre saadanne Forslag i Forbindelse med hinanden, er Forudsætningen selvfølgelig den, at man loyalt arbejder paa at give Forslagene det Indhold, at de kunne være i Stand til at fyldestgøre deres Formaal, og at ogsaa de Penge, man har forventet skulle komme ind ved denne Bestatning, saavidt muligt gaa ind; og den samme Bestræbelse, som har været udfoldet fra min Side her i Tinget, tvivler jeg ikke om, vil blive udfoldet fra det Flertal i det andet Ting, som overhovedet arbejder med paa disse Sager.

Formanden: Jeg har ikke kunnet indvende noget imod, at den ærede sidste Taler, som selv er Medlem af Udvalget, i den første Del af sit Foredrag sandt Anledning til at omtale det Forhold, der i Gaar blev anført over, at der skulde have fundet Forhandlinger Sted udenfor Salen og at der i disse Forhandlinger var truffet Afgørelser og Overenskomster. Det var ganske naturligt, at det ærede Medlem var de paa denne Aftale, men i øvrigt er det ikke rigtigt at komme ind derpaa, da det er noget, der egentlig ligger udenfor Forhandlingerne her, om det end hverken er noget utilladeligt eller usædvanligt. Jeg finder mig især foranlediget til at gøre denne Bemærkning, idet jeg giver Ordet til det ærede 5te Medlem for 1ste Kred (Det. Hansen), som var den, der i Gaar rejste dette Spørgsmaal.

Det. Hansen: Jeg har ikke udtalt i Gaar, at det, der var sket, var utilladeligt,